

DE DORST

JO NESBØ BIJ UITGEVERIJ CARGO

De roodborst
Nemesis
Dodelijk patroon
De verlosser
De sneeuwman
De vleermuisman
Headhunters
Het pantserhart
De schim
De kakkerlak
Politie
De zoon
Bloed op sneeuw
Middernachtzon

Jo Nesbø

De dorst

Vertaald door Annelies de Vroom

2017

AMSTERDAM

De vertaling van dit boek is mede tot stand gekomen
door een subsidie van NORLA

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij,
Amsterdam

Copyright © 2017 Jo Nesbø

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright Nederlandse vertaling © 2017 Annelies de Vroom

Oorspronkelijke titel *Tørst*

Oorspronkelijke uitgever Aschehoug, Oslo

Omslagontwerp Wil Immink Design

Omslagillustratie Wil Immink Design/iStock

Foto auteur Thron Ullberg

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 90 234 6479 2

NUR 305

uitgeverijcargo.nl

PROLOOG

Hij staarde in het witte niets.

Zoals hij dat de laatste drie jaar had gedaan.

Niemand zag hem en hij zag niemand. Behalve op de momenten dat de deur openging en er zoveel stoom naar buiten werd gezogen dat hij een ogenblik een naakte man kon ontwaren tot de deur dichtviel en alles weer in een mist werd gehuld.

Het badhuis ging bijna dicht. Hij was alleen.

Hij trok de witte badjas strakker rond zijn lichaam, stond op van de houten bank, verliet de ruimte en liep langs het verlaten waterbassin naar de kleedkamer.

Geen spetterende douches, geen gesprekken in het Turks, geen blote voeten die op de tegels kletsten. Hij bekeek zichzelf in de spiegel en ging met een vinger over het litteken dat na de laatste operatie nog steeds zichtbaar was. Het had hem tijd gekost te wennen aan zijn nieuwe gezicht.

De vinger vervolgde zijn weg langs zijn hals, gleed over zijn borst en stopte waar de tatoeage begon.

Hij maakte het hangslot van de kledingkast open en trok zijn broek en jas aan over de nog vochtige badjas. Strikte zijn veters. Hij controleerde opnieuw of hij alleen was voor hij naar de kast met blauwe verfvlek en het cijfercodeslot liep. Hij draaide het nummer 0999, trok het slot los en opende de deur. Even bekeek hij de grote, mooie revolver die in de kast lag voor hij de rode kolf greep en hem in zijn jaszak stopte. Toen pakte hij de envelop en maakte die open. Een sleutel, een adres en nog wat detailinformatie.

Er lag nog één ding in de kast.

Zwartgeverfd en gemaakt van ijzer.

Hij hield het tegen het licht. Gefascineerd nam hij het ambachtelijke smeedijzeren ding op. Hij zou het moeten schoonpoetsen, het moeten schrobben, maar hij voelde nu al de opwinding bij de gedachte het te gebruiken.

Drie jaar. Drie jaar in het witte niets, in een woestijn van inhoudsloze dagen.

Het werd nu tijd. Tijd om van het leven te drinken.

Tijd om terug te keren.

Harry werd met een ruk wakker en staaarde in het halfdonker. Daar was hij weer, hij was terug, hij was hier.

‘Nachtmerrie, schat?’ De stem die naast hem fluisterde was rustig en warm.

Hij draaide zich naar haar om. Haar bruine ogen namen hem op en het spook verbleekte en verdween.

‘Ik ben hier,’ zei ze.

‘En ik ben hier,’ zei hij.

‘Wie was het dit keer?’

‘Niemand,’ loog hij en hij legde zijn hand tegen haar wang. ‘Slaap nu maar.’

Harry deed zijn ogen dicht en wachtte tot hij er zeker van was dat zij haar ogen had gesloten voor hij de zijne weer opendeed. Hij bestudeerde haar gezicht. Dit keer had hij hem in het bos gezien.

Moeraslandschap, gehuld in een witte mist die om hen heen hing. Hij had zijn hand opgetild en hield iets op Harry gericht. Hij kon het getatoeëerde gezicht van de demon op de blote borst zien. Toen werd de mist rond hem dikker en was hij weg. Weer weg.

‘En ik ben hier,’ fluisterde Harry Hole.

DEEL I

HOOFDSTUK 1

WOENSDAG

OND

Jealousy Bar was bijna leeg, maar toch ging het ademen moeilijk.

Mehmet Kalak nam de man en de vrouw bij de bar op terwijl hij wijn in hun glazen schonk. Vier gasten. De derde was een kerel die in z'n eentje aan een tafel zat en heel kleine slokjes nam van zijn halve liter, de vierde een stel cowboylaarzen dat uit een van de zitjes stak, waar het donker af en toe week voor het licht van een telefoondisplay. Vier gasten om halftwaalf op een septemberavond in een van de beste uitgaansgebieden van Grünerløkka. Dat was niet best en het kon zo niet doorgaan.

Hij vroeg zich weleens af waarom hij zijn baan als manager in het hipste hotel van de stad had opgezegd om moederziel alleen deze haveloze bar met zijn permanent dronken clientèle over te nemen. Misschien had hij het gedaan omdat hij dacht dat hij door de prijzen op te drijven de oude gasten zou kunnen vervangen door de jeugdige, goedverdienende, onproblematische bewoners van de wijk. Misschien was het omdat hij na de breuk met zijn vriendin een plek nodig had waar hij zich kapot kon werken. Of misschien was het omdat, toen de bank zijn verzoek voor een lening had afgeslagen, het aanbod van Danial Banks ondanks zijn slechte reputatie zo goed was geweest. Of was het gewoon omdat hij in Jealousy Bar zelf mocht bepalen welke muziek er werd gedraaid en niet die verdomde hotelbaas die slechts één me-

lodie kende: het plinggeluid van de kassa? Het was hem goed gelukt de oude clientèle te verjagen en zij waren inmiddels stamgasten in een goedkope bar een paar straten verderop. Maar het was lastiger gebleken nieuwe klanten naar binnen te jagen. Misschien moest hij het concept herzien. Misschien was één televisiescherm waarop alleen Turks voetbal te zien was niet genoeg om dit een sportbar te noemen. En wat betreft de muziek moest hij misschien gokken op meer zekerheid: voor de heren U2 en Springsteen en voor de dames Coldplay.

‘Ik heb nog niet zoveel Tinder-dates gehad,’ zei Geir en hij zette het glas met witte wijn weer op de bar. ‘Maar ik heb gemerkt dat er rare types bij zitten.’

‘Is dat zo?’ zei de vrouw, een geeuw smorend. Ze had blond, kortgeknipt haar. Slank. Vijfendertig jaar, dacht Mehmet. Snelle, ietwat gehaaste bewegingen. Vermoeide ogen. Ze werkt te veel en gaat naar de sportschool omdat ze hoopt dat ze daar weer energie van krijgt, maar dat gebeurt niet. Mehmet zag dat Geir net als de vrouw het glas optilde met drie vingers rond de steel. Hij bestelde consequent hetzelfde als zijn Tinder-dates deden, of het nu whisky of groene thee was. Kennelijk wilde hij op die manier een signaal afgeven dat er op dat punt in elk geval een match was.

Geir kuchte. Het was zes minuten geleden dat ze de bar was binnengekomen en Mehmet wist dat hij de eerste aanval zou inzetten.

‘Je bent knapper dan op je profielfoto, Elise,’ zei Geir.

‘Jij zegt het, maar dank je wel.’

Mehmet poetste een glas en deed alsof hij niet luisterde.

‘Vertel me eens, Elise, wat wens je je in het leven?’

Ze glimlachte een beetje triest. ‘Een man die niet alleen op het uiterlijk afgaat.’

‘Ik ben het volkomen met je eens, Elise, het gaat om het innerlijk.’

‘Het was een grapje. Ik zie er op mijn profielfoto beter uit en eerlijk gezegd doe jij dat ook, Geir.’

‘Haha,’ zei Geir en hij staaarde een beetje gegeneerd in zijn wijnglas. ‘De meeste mensen kiezen een flatterende foto. Dus jij wil graag een man. Wat voor man?’

‘Eentje die thuis wil blijven met onze drie kinderen.’ Ze keek op

haar horloge.

‘Haha.’ Het zweet stond niet alleen op zijn voorhoofd, maar op heel Geirs grote, gladgeschoren schedel. En het zou niet lang duren voor er grote zweetkringen onder de armen van zijn zwarte overhemd zouden komen. Het was een zogenaamd slimfit overhemd, een merkwaardige keus aangezien Geir slim noch fit was.

Hij draaide zijn glas. ‘Dat is precies mijn soort humor, Elise. Ik ga akkoord zolang de hond van het gezin van mij is. Hou jij van dieren?’

Tanrim, gaat hij nu zijn glazen ingooien dacht Mehmet.

‘Als ik de juiste tref en ik krijg het gevoel dat het zowel hier klopt, als...’

‘Hier...’ Hij lachte, liet zijn stem zakken en wees naar zijn kruis. ‘Maar dan moet je eerst weten of het klopt. Of wat vind jij, Elise?’

Mehmet huiverde. Geir had alle remmen losgegooid en zijn zelfrespect ging een deuk oplopen.

De vrouw schoof haar wijnglas opzij, leunde iets naar hem toe en Mehmet moest zijn best doen om haar te horen: ‘Kun je me één ding beloven, Geir?’

‘Uiteraard.’ Hij leek op een overijverige hond.

‘Als ik vertrek belooft je me dan dat je nooit meer contact met me probeert te zoeken?’

Mehmet kon alleen maar bewondering hebben voor Geir die kans zag een glimlach te produceren: ‘Uiteraard.’

De vrouw leunde weer achterover. ‘Het is niet dat ik denk dat je een stalker bent, Geir, maar ik heb een paar slechte ervaringen, begrijp je. Een van mijn dates ging me achtervolgen en hij bedreigde de mensen met wie ik samen was. Ik hoop dat je begrijpt dat ik een beetje op mijn hoede ben.’

‘Ik begrijp het.’ Geir tilde zijn glas op en leegde het. ‘Er zijn zoals gezegd veel getikte mensen op de wereld. Maar maak je geen zorgen, je bent veilig. Statistisch gezien is de kans om vermoord te worden voor mannen vier keer groter dan voor vrouwen.’

‘Bedankt voor de wijn, Geir.’

‘Als een van ons drieën...’

Mehmet keek snel de andere kant op toen Geir naar hem wees.

‘...vanavond vermoord wordt dan is de kans dat die ene jij bent één op acht. Of nee, wacht even, je moet het delen door...’

Ze stond op. ‘Ik hoop dat je uit deze som komt. Het ga je goed.’

Nadat ze was vertrokken bleef Geir een poosje in zijn wijnglas staren en knikte met zijn hoofd in het ritme van ‘Fix You’ om Mehmet, en eventuele andere getuigen, ervan te overtuigen dat hij het al vergeten was. Dat ze een popsong van drie minuten was geweest aan wie hij nu al niet meer dacht. Zonder zijn glas nog aan te raken stond hij op en vertrok.

Mehmet keek rond. De cowboylaarzen en de kerel die zich door zijn halve liter had geworsteld waren ook weg. Hij was alleen en de zuurstof was terug. Hij gebruikte zijn mobiel om de afspeellijst van de apparatuur te veranderen. Zijn afspeellijst. Bad Company. Met bijdragen van Free, Mott The Hoople en King Crimson was succes gegarandeerd. En met Paul Rodgers als zanger helemaal. Mehmet zette het volume voluit zodat de glazen achter de bar tegen elkaar begonnen te rinkelen.

Elise liep door de Thorvald Meyers-gate langs de drie verdiepingen tellende gebouwen waar ooit de arbeidersklasse had gewoond in het arme deel van een arme stad, maar waar nu een vierkante meter net zoveel kostte als in Londen en Stockholm. September in Oslo. De duisternis was eindelijk terug en ze hadden de lange, irritant lichte zomernachten met hun hysterische, vrolijke, stupide zomeramusement achter zich. In september kreeg Oslo zijn eigen ik weer terug; melancholiek, gereserveerd en effectief. Een solide façade, maar niet zonder donkere plekken en geheimen. Net zoals zijzelf, werd er gezegd. Ze ging sneller lopen, er zat regen in de lucht. God niest, had een date eens tijdens een regenbuitje gezegd in een poging poëtisch te zijn. Ze ging stoppen met Tinder. Morgen. Het was nu genoeg geweest. Genoeg geile mannen die haar in één oogopslag degradeerden tot een hoer die ze in een bar tegenkwamen. Genoeg gestoorde psychopaten en stalkers die zich als teken aan haar vastklampten en tijd, energie en veiligheid uit haar zogen. Genoeg pathetische sukkel die haar het gevoel gaven er ook een te zijn. Er werd gezegd dat internetdaten de

nieuwe manier was om andere mensen te ontmoeten, dat je daar niet raar meer over hoefde te doen, dat iedereen het deed. Maar dat was niet waar. Mensen ontmoeten elkaar op het werk, in de bibliotheek, via vrienden, in de sportschool, op school, in de koffiebar, in het vliegtuig, de bus, de trein. Dat gaat zoals het altijd gaat. Met schouders die niet opgetrokken zijn, zonder druk en naderhand blijft de romantische illusie van onschuld, puurheid en toeval bestaan. Zij wilde die illusie. Ze ging haar account wissen. Ze had het eerder tegen zichzelf gezegd, maar nu ging het gebeuren. Vanavond nog.

Ze stak de Sofienberggata over en haalde de sleutel uit haar zak om de poort naast de groentewinkel van het slot te draaien, duwde de deur open en kwam in de schaars verlichte entree. Ze bleef abrupt staan. Ze waren met hun tweeën.

Het duurde een paar seconden voor haar ogen voldoende gewend waren aan het donker om te zien wat ze in hun hand hielden. Beide mannen hadden hun broek opengeknoopt en er hun geslachtsorgaan uit gehaald.

Ze deinsde terug. Ze draaide zich niet om en hoopte alleen dat er ook niet iemand achter haar stond.

‘Verdomdsorry.’ De samengestelde krachtterm plus verontschuldiging werd uitgesproken door een jonge stem. Een jaar of achttien, schatte Elise. Niet nuchter.

‘Duh,’ zei de ander grinnikend. ‘Je pist op mijn schoenen!’

‘Ik schrok!’

Elise trok haar jas strakker om zich heen en liep langs de jongens die zich weer naar de muur hadden gedraaid. ‘Dit is geen urinoir,’ zei ze.

‘Sorry, het moest echt. Het zal niet weer gebeuren, eerlijk waar.’

Geir liep snel door de Schleppegrellsgate. Hij peinsde. Het klopte niet dat twee mannen en één vrouw de dame een kans van één op acht gaven om vermoord te worden. De rekensom was gecompliceerder dan dat. Alles was gecompliceerder.

Hij was de Romsdalsgate al gepasseerd toen hij door iets het gevoel kreeg dat hij zich moest omdraaien. Vijftig meter achter hem liep een man. Hij wist het niet zeker, maar was het niet dezelfde vent die aan

de overkant van de weg naar een etalage had staan kijken toen hij uit Jealousy Bar was gekomen? Geir zette er de sokken in, in de richting van Dælenenga en de chocoladefabriek. Er waren geen mensen op straat, alleen een bus die blijkbaar voorliep op het schema en bij de halte stond te wachten. Geir keek om. Die vent was er nog en de afstand tussen hen was dezelfde gebleven. Geir was bang voor mensen die een donkere huid hadden, dat was hij altijd geweest, maar hij kon hem niet goed zien. Ze verlieten bijna de blanke, gegentrificeerde buurt voor een wijk met meer sociale woningbouw en migranten. Geir zag de poort naar zijn appartementencomplex al. Nog honderd meter. Maar toen hij zich omdraaide, zag hij dat die kerel overgegaan was in looppas en de gedachte aan een Somaliër op zijn hielen met een vers trauma uit Mogadishu bracht Geir nu echt in beweging. Geir had in geen jaren hardgelopen en elke keer dat zijn hakken het asfalt troffen stuurden ze schokken door zijn hersenstam en zijn gezichtszenuwen. Hij was bij de poort, bij de eerste poging had hij zijn sleutel al in het slot, hij stortte naar binnen en smeed de zware poort achter zich dicht. Hij leunde tegen het vochtige houtwerk en voelde de adem pijnlijk door zijn longen gaan en het melkzuur in zijn dijen branden. Hij draaide zich om en keek door het ruitje in de deur. Hij zag niemand op straat. Misschien was het toch geen Somaliër geweest. Geir moest lachen. Verdomme, wat had hij zich in het zweet gewerkt alleen maar omdat ze even over moord hadden gesproken. En wat had Elise over die stalker verteld?

Hij was nog steeds buiten adem toen hij zijn appartement binnentapte. Hij pakte een biertje uit de koelkast, zag dat het keukenraam openstond en sloot het. Hij liep naar zijn werkkamer en deed het licht aan.

Hij drukte op een toets van zijn pc en het 20 inch grote scherm lichtte op. Hij typte 'Pornhub' en 'french' in het zoekveld. Hij doorzocht de foto's tot hij een vrouw had gevonden die in elk geval dezelfde haarkleur en hetzelfde kapsel als Elise had. Zijn appartement had dunne muren dus hij stak de plug van zijn koptelefoon in de pc voor hij dubbelklikte op de foto, zijn broek openknoopte en die over zijn dijen trok. De vrouw leek echter nauwelijks op Elise dus in plaats daarvan sloot

Geir zijn ogen en concentreerde zich op haar gekreun terwijl hij zich Elises kleine, wat strenge mond, haar hatelijke blik en haar truttige, maar daardoor zo uitdagende, blouse voorstelde. Hij had haar nooit kunnen krijgen. Nooit. Niet anders dan op deze andere manier.

Geir stopte. Hij opende zijn ogen en liet zijn pik los terwijl zijn nek-haren overeind kwamen door de koude tocht achter hem. Hij wist zeker dat hij de deur goed achter zich had dichtgedaan. Hij tilde zijn hand op om de koptelefoon af te doen, maar hij wist dat het al te laat was.

Elise hing de ketting van het veiligheidsslot op zijn plaats, schopte haar schoenen uit en ging zoals gewoonlijk met haar hand over de foto van haarzelf en haar nichtje Ingvild die ze achter de spiegel had geklemd. Het was een ritueel waarvan ze niet precies wist wat het betekende, alleen dat het blijkbaar een diepmenselijke behoefte vervulde. Net als de verhalen over wat er met ons na de dood gebeurt. Ze liep de kamer in en ging op de bank liggen in haar kleine maar gezellige tweekamerappartement. Ze keek op haar mobiel. Een sms van haar werk: de vergadering van morgenvroeg was uitgesteld. Ze had niet tegen die kerel van vanavond gezegd dat ze werkte als advocaat in verkrachtingszaken en dat zijn moordstatistieken dat mannen vaker het slachtoffer waren van moord slechts de halve waarheid vertelden. In seksueel gerelateerde moorden was de kans dat het slachtoffer een vrouw was vier keer hoger. Dat was een van de redenen waarom ze na de koop van dit appartement allereerst het slot had laten vervangen en een veiligheidsslot met ketting had laten monteren, een on-Noors ding waarmee ze nog steeds hanneste.

Ze opende Tinder. Ze had met drie mannen een match die ze eerder die avond naar rechts had gewipet. Ah, dat was er zo fijn aan. Ze niet ontmoeten, maar te weten dat ze er waren en haar wilden hebben. Zou ze zichzelf een laatste tekstflirt toestaan, een laatste virtuele *four-some* met deze mannen voordat ze de app voorgoed verwijderde?

Nee, nu wissen.

Ze ging naar het menu, vulde de gegevens in en kreeg ten slotte de vraag of ze haar account écht wilde verwijderen.

Elise keek naar haar wijsvinger. Die trilde. Mijn god, was ze verslaafd geworden? Verslaafd aan het feit dat er iemand was, iemand die weliswaar geen idee had wie en hoe ze was, maar in elk geval iemand, die haar wilde hebben. Op basis van haar profielfoto. Echt verslaafd of maar een beetje? Daar zou ze wel achter komen als ze nu haar account verwijderde en zichzelf beloofde dat ze een maand zonder Tinder ging leven. Eén maand en als haar dat niet lukte dan was er iets ernstig mis met haar. De trillende vinger hing boven ‘definitief verwijderen?’.

Maar als ze echt verslaafd was, hoe erg was dat eigenlijk? We hebben het allemaal nodig dat we iemand hebben en dat iemand ons heeft. Ze had eens gelezen dat zuigelingen kans liepen te sterven als ze niet een minimum aan contact kregen. Ze was er niet zeker van of dat waar was, hoewel aan de andere kant: wat had dit leven voor zin als dat alleen maar voor haarzelf was, met een baan die haar uitholde en vrienden met wie ze eerlijk gezegd alleen omging omdat ze het als haar plicht zag en omdat de angst voor eenzaamheid meer aan haar knaagde dan het moeten aanhoren van hun vervelende klaagzangen over hun kinderen, partner of het gebrek aan een van deze zaken. Maar misschien zat de juiste man voor haar nu juist op Tinder? Dus, oké, een laatste ronde. De eerste foto swipete ze naar links. Naar de prullenbak verwezen, naar ik-wil-jou-niet. Met de tweede deed ze hetzelfde. En toen naar de derde.

Haar gedachten dwaalden af. Ze was naar een lezing geweest waar een psycholoog die in nauw contact stond met de zwaarste misdadigers in het land had verteld dat mannen moorden om seks, geld en macht, en vrouwen uit jaloezie en angst.

Ze stopte met het swipen naar links. Het smalle gezicht op de foto kwam haar vaag bekend voor hoewel het een vrij donkere en een beetje onscherpe foto was. Dat was al eerder gebeurd. Tinder matchte immers mensen die zich in onmiddellijke nabijheid van elkaar bevonden. En volgens Tinder was deze man minder dan een kilometer van haar vandaan. Misschien bevond hij zich zelfs in dezelfde straat. Dat de foto onscherp was betekende in elk geval dat hij zich niet had gehouden aan de Tinder-tips en dat was een pluspunt. De tekst was ook heel simpel:

‘Hoi’. Geen poging gedaan om op te vallen of niet bepaald fantasierijk, maar wel zelfverzekerd. Jazeker, ze zou het beslist leuk vinden als deze man op een feest naar haar toe kwam lopen en alleen maar ‘hoi’ zou zeggen met een rustige, vaste blik die zei: ‘Ga jij verder?’

Ze swipete de foto naar rechts. Naar ik-ben-nieuwsgierig-naar-jou. En ze hoorde het vrolijke plinggeluid van haar iPhone dat er weer een match was.

Geir ademde zwaar door zijn neus.

Hij trok zijn broek omhoog en draaide langzaam zijn stoel rond.

Het schijnsel van de pc was het enige licht in de kamer en het bescheen alleen het bovenlichaam en de handen van de persoon die achter hem had gestaan. Hij zag het gezicht niet, alleen de witte handen die iets vasthielden. Het was een zwartleren riem met een gesp. De persoon kwam een stap naderbij en Geir deinsde automatisch naar achteren.

‘Weet je wat ik nog walgelijker vind dan jou?’ fluisterde de stem in het donker terwijl de handen de riem straktrokken.

Geir slikte.

‘De hond,’ zei de stem. ‘Die klotehond waarvan je hebt beloofd dat jij daarvoor zou zorgen. Dat beest dat op de keukenvloer schijft omdat niemand hem heeft uitgelaten.’

Geir schraapte zijn keel. ‘Maar Kari, ik...’

‘Maak dat jullie buiten komen, allebei. En raak me niet aan als je in bed stapt.’

Hij bleef in het donker zitten knippen met zijn ogen.

Negen, dacht hij. Twee mannen en een vrouw, één moord. De kans dat de vrouw het moordslachtoffer wordt is één op negen, niet één op acht.

Mehmet reed de oude BMW langzaam door de straten in het centrum van Oslo, omhoog naar Kjelsås. Naar de villa’s, het uitzicht op de fjord en de frissere lucht. Hij draaide zijn stille, slapende straat in. Zag dat er een zwarte Audi R8 bij de garage voor zijn huis stond. Hij ging langzamer rijden, overwoog een ogenblik weer gas te geven en door te

rijden. Hij wist echter dat hij het daar alleen mee uitstelde. Banks zou hem toch vinden en misschien was dit het juiste tijdstip. Het was donker, geen mens op straat dus geen getuigen. Mehmet stopte langs de stoeprand en opende het handschoenenvak. Hij keek naar wat daar al een paar dagen lag voor een situatie als deze. Mehmet stopte het in zijn jaszak en haalde diep adem. Toen stapte hij uit de auto en begon naar het huis te lopen.

Het portier van de Audi ging open en Danial Banks stapte uit. De geldverstrekker. De geldeiser. Toen Mehmet hem in restaurant Pearl of India had ontmoet en hij zich had voorgesteld als Danial Banks, wist Mehmet dat de Pakistaanse voornaam en de Engelse achternaam waarschijnlijk net zo vals waren als zijn handtekening op het zogenaamde document dat ze hadden ondertekend. Maar de contanten in de koffer die hij over tafel naar hem toe had geschoven waren echt genoeg.

Het grind knerpte onder Mehmet's schoenen.

‘Mooi huis,’ zei Danial Banks die met zijn armen over elkaar geslagen tegen de R8 leunde. ‘Wilde de bank dat niet als onderpand accepteren?’

‘Ik huur alleen maar het souterrain,’ zei Mehmet.

‘Jammer voor mij,’ zei Banks. Hij was veel kleiner dan Mehmet, maar dat viel niet op zoals hij tegen de auto stond geleund en zijn biceps onder het colbert vasthield. ‘Want dan heeft het voor ons geen zin om het plat te branden zodat jij het verzekeringsgeld op kunt strijken en je de schuld af kunt lossen, is het wel?’

‘Nee, dat heeft geen zin.’

‘Ook voor jou is het jammer want nu moet ik de zware methoden gaan gebruiken. Wil je weten welke dat zijn?’

‘Wil je niet eerst weten of ik kan betalen?’

Banks schudde zijn hoofd en haalde een voorwerp uit zijn zak. ‘De betalingstermijn is drie dagen geleden verstreken en ik heb immers gezegd dat punctualiteit alles is. Zodat niet alleen jij, maar ál mijn debiteuren weten dat we dat niet tolereren. Ik maak geen uitzonderingen.’ Hij hield het voorwerp in het licht van de garagelamp. Mehmet hapte naar adem.

‘Ik weet dat het niet erg origineel is,’ zei Banks, hij hield zijn hoofd scheef en nam de nijptang op. ‘Maar het werkt.’

‘Maar...’

‘Jij mag de vinger kiezen. De meesten kiezen voor de linkerpink.’

Mehmet voelde dat het nu kwam. De woede. Zijn borst kwam omhoog toen hij zijn longen vulde met lucht. ‘Ik heb hier een veel betere oplossing, Banks.’

‘O?’

‘Ik weet dat het niet erg origineel is,’ zei Mehmet en hij ging met zijn rechterhand in zijn jaszak en haalde het eruit. Hij stak het Banks toe terwijl hij het met beide handen vasthield. ‘Maar het werkt.’

Banks keek hem verrast aan en knikte langzaam.

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Banks. Hij greep de stapel geld die Mehmet hem aanbood en trok de strik los.

‘Het bedrag van de aflossing plus de rente,’ zei Mehmet. ‘Maar ga je gang, tel het maar na.’

Een pling.

Een Tinder-match.

Het triomfantelijke geluid van je telefoon dat iemand die jij al naar rechts hebt geswipet hetzelfde heeft gedaan met jouw foto.

Haar hoofd sloeg het op, haar hart galoppeerde.

Ze wist dat het een bekend effect was van het geluid van de Tinder-matchmaking: hogere frequentie van de hartslag door de opwinding. Het maakte een hele reeks aan geluksstoffen vrij waar je dus verslaafd aan kunt raken. Maar dat was niet de reden dat haar hart tekeerging. Dat was omdat deze pling niet van haar telefoon kwam.

Maar hij had geklonken op hetzelfde moment dat ze een foto naar rechts had geswipet. De foto van een man die zich volgens Tinder minder dan een kilometer van haar vandaan bevond. Ze staaarde naar de dichte slaapkamerdeur en slikte.

Het geluid moest uit een appartement van de burens komen. Er woonden hier veel singles, vele potentiële Tinder-gebruikers. En het was nu doodstil, zelfs in het appartement onder haar waar de meisjes een feest hadden toen ze eerder die avond vertrok. Er was slechts één

manier om het ingebeelde monster kwijt te raken: checken.

Elise stond op van de bank en was in vier stappen bij haar slaapkamer. Ze aarzelde. Een paar woningovervallen waar ze op haar werk over had gehoord speelden door haar hoofd.

Toen kreeg ze zichzelf weer onder controle en opende de deur. Ze bleef op de drempel staan en hapte naar adem. Want er was niks. Niks wat ze kon inademen in elk geval.

Het bedlampje was aan en het eerste wat ze zag waren de zolen van een paar cowboylaarzen die over het voeteneind staken. Een spijkerbroek en een paar lange benen die over elkaar waren geslagen. De man die daar lag was, net als op de foto, half in het donker en zijn gezicht was niet goed te zien. Maar hij had zijn overhemd opengeknoopt waardoor zijn borst was ontbloot. En op zijn borst was een gezicht getatoeëerd of getekend. Ze kon haar ogen er niet van afhouden. Een gezicht dat geluidloos schreeuwde alsof het vastzat en probeerde los te komen. Elise kon niet schreeuwen.

Op het moment dat de man op het bed opkeek viel het licht van zijn mobiel op zijn gezicht.

‘Dus nu komen we elkaar opnieuw tegen, Elise,’ fluisterde hij.

Door de stem realiseerde ze zich waarom de profielfoto haar bekend was voorgekomen. De haarkleur was veranderd en zijn gezicht moest operaties hebben ondergaan. Ze zag de littekens.

Hij tilde zijn hand op en duwde iets in zijn mond.

Elise staarde naar hem terwijl ze achteruit stapte. Ze draaide zich om, kreeg weer lucht in haar longen en wist dat ze die lucht moest gebruiken om te rennen en niet om te gillen. Het waren vijf, hoogstens zes stappen naar de voordeur. Ze hoorde het bed kraken, maar hij had een langere weg af te leggen. Als ze maar bij het trappenhuis kon komen dan kon ze om hulp roepen. Ze was in de gang bij de voordeur, ze duwde de klink naar beneden en trok, maar de deur wilde niet helemaal open.

De ketting van het veiligheidsslot. Ze duwde de deur terug, maar dat ging te langzaam. Net als in een nachtmerrie en ze wist dat het al te laat was. Er werd iets over haar mond gelegd en ze werd naar achteren getrokken. Uit pure wanhoop stak ze haar arm in de kier van de deur

boven de ketting. Ze kreeg de deurpost buiten te pakken, ze probeerde te gillen, maar de grote, naar nicotine stinkende hand perste haar mond dicht. Toen werd ze losgerukt en de deur werd dichtgesmeten. De stem fluisterde in haar oor: 'Vond je me niet leuk? Jij ziet er ook niet zo mooi uit als op je profielfoto, baby. We moeten elkaar gewoon wat beter leren kennen, dat is toen nooit g-gelukt.'

Die stem en de stotter aan het eind. Ze had die een keer eerder gehoord. Ze probeerde te schoppen en los te komen, maar het leek of ze in een bankschroef zat. Hij trok haar naar de spiegel. Hij legde zijn hoofd op haar schouder.

'Het was jouw fout niet dat ik werd veroordeeld, Elise, de bewijzen waren overweldigend. Daarom ben ik hier niet. Wil je me geloven dat dit een toevalstreffer is?' Toen grinnikte hij.

Elise staaarde naar zijn mond. Het gebit leek van ijzer, het was zwart en roestig met spitse punten in de boven- en onderkaak. Als van een vossenklem.

Het kraakte zacht toen hij zijn mond opensperde, er moest een veermechanisme in zitten.

Ze herinnerde zich nu de details van de zaak. De foto's van de plaats delict. En ze wist dat ze snel zou sterven.

Toen beet hij.

Elise Hermansen probeerde te gillen in zijn hand toen ze het bloed uit haar hals zag spuiten.

Hij tilde zijn hoofd weer op en keek in de spiegel. Haar bloed liep langs zijn wenkbrauwen, zijn haar en kin.

'Dat noem ik een match, b-baby,' fluisterde hij. Toen beet hij weer.

Ze was duizelig. Hij hield haar niet meer zo stevig vast, dat hoefde ook niet meer want een verlamrende kou, een merkwaardige duisternis verduisterde alles voor haar, pakte haar in. Ze kreeg een hand los en strekte die uit naar de foto naast de spiegel. Ze probeerde die aan te raken, maar haar vingertoppen konden er niet bij.

DONDERDAGOCHTEND

Het scherpe ochtendlicht viel door de ramen in de kamer en de gang.

Hoofd recherche Katrine Bratt stond zwiġgend naar een foto te kijken die achter de spiegel was gestoken. Er stonden een vrouw en een klein meisje op die omarmd samen op een kale rots zaten. Ze hadden allebei nat haar en deelden een grote handdoek die ze hadden omgeslagen. Het leek of ze net hadden gezwommen in een iets te koude Noorse zomer en warm probeerden te worden door zich aan elkaar vast te klampen. Maar nu was er iets wat hen van elkaar scheidde. Een opgedroogde streep bloed die over de spiegel en de foto liep precies tussen de twee lachende gezichten door. Katrine Bratt had geen kinderen, het was mogelijk dat ze die ooit had gewild, maar nu niet. Nu was ze een carrièrevrouw die net weer single was en ze vond het prettig. Of niet? Ze hoorde een zacht gekuch en ze keek op in een gezicht met littekens, een bol voorhoofd en een merkwaardig hoge haarinplant. Truls Berntsen.

‘Wat wil je, agent?’ zei ze. Ze zag hoe hij zuurder ging kijken doordat ze hem er opzettelijk aan herinnerde dat hij nog steeds een eenvoudige agent was hoewel hij al vijftien jaar bij de politie zat en om verschillende redenen nooit toestemming zou krijgen om rechercheur op de afdeling Geweld te worden. Zijn jeugdvriend, hoofdcommissaris Mikael Bellman, had hem een plek gegeven op haar afdeling.

Berntsen haalde zijn schouders op. ‘Ik wil niks, jij bent de leider van het onderzoek.’ Hij keek haar aan met zijn koude hondenblik die tegelijkertijd onderdanig en gekrenkt was.

‘Ondervraag de bureu,’ zei Bratt. ‘Begin met de verdieping hieron-

der. We zijn speciaal geïnteresseerd in wat men gisteren en vannacht heeft gehoord. En aangezien Elise alleen woonde willen we ook weten met welke mannen ze omgang had.'

'Dus jij weet al dat het om een man gaat en dat ze elkaar kenden?' Pas nu zag ze de jongeman, een jongen nog, die naast Berntsen stond. Open gezicht, blonde kuif, knap.

'Anders Wyller, ik ben vandaag begonnen.' Hij had een hoge stem en zijn ogen lachten. Katrine dacht direct dat hij daarmee zijn omgeving probeerde te charmeren en dat lukte hem uitstekend. Het getuigschrift van zijn chef van het politiebureau in Tromsø was een pure liefdesverklaring geweest. Hoe het ook zij, hij had een uitstekend cv. Twee jaar geleden hoge cijfers gehaald op de politieacademie plus goede resultaten als agent met recherchewerk.

'Ga jij maar vast, Berntsen,' zei Katrine.

Ze hoorde zijn sloffende voeten als een passief protest dat hij werd gecommandeerd door een jongere, vrouwelijke chef.

'Welkom,' zei ze en ze stak haar hand uit naar de jongen. 'Het spijt me dat we er niet waren om je op je eerste dag te ontvangen.'

'De doden krijgen voorrang boven de levenden,' zei Wyller. Katrine Bratt herkende het citaat van Harry Hole. Ze zag dat Wyller naar haar handen keek en ze realiseerde zich dat ze nog steeds de latexhandschoenen aanhad.

'Ze hebben niets akeligs aangeraakt,' zei ze.

Hij lachte. Witte tanden. Tien punten erbij.

'Ik heb latexallergie,' zei hij.

Twintig minpunten.

'Oké, Wyller,' zei Katrine Bratt met haar hand nog steeds uitgestoken. 'Deze handschoenen zijn poedervrij en zijn laag aan anti-allergenen en endotoxinen en als je op de afdeling Geweld wilt werken moet je ze vaak dragen. Maar we kunnen je uiteraard laten overplaatsen naar Economische Delicten of...'

'Nee, bedankt,' zei hij lachend en hij schudde haar hand. Ze voelde de warmte door het latex.

'Ik ben Katrine Bratt en ik leid deze zaak.'

'Dat weet ik. Je hebt gewerkt in de Harry Hole-groep.'

‘Harry Hole-groep?’

‘In de Vuurkamer.’

Katrine knikte. De Harry Hole-groep, zo had ze het nog nooit bekeken. Dat kleine, onafhankelijke onderzoeksgroepje van drie personen dat ad hoc was gevormd om onafhankelijk te werken. Hoewel de naam de lading misschien wel dekte. Later was Harry als docent teruggekeerd naar de politieacademie, Bjørn was als technisch rechercheur weer naar Bryn gegaan en zelf was ze dus hoofd rechercheur geworden op de afdeling Geweld.

Wyllers ogen lichtten op. ‘Jammer dat Harry Hole...’

‘Jammer dat we nu geen tijd hebben om te praten, Wyller, we moeten een moordzaak oplossen. Ga met Berntsen mee, luister en leer.’

Anders Wyller lachte scheef. ‘Je bedoelt dat ágent Berntsen mij veel te leren heeft?’

Bratt trok een wenkbrauw op. Jong, zelfverzekerd, niet bang. Heel mooi, maar ze hoopte van harte dat hij niet weer een van die Harry Hole-wannabe’s was.

Truls Berntsen drukte zijn duim op de bel, hoorde het geluid achter de deur, zag dat hij moest stoppen met nagelbijten en liet de knop los.

Toen hij naar Mikael was gegaan met de vraag of hij kon worden overgeplaatst naar de afdeling Geweld, had Mikael gevraagd naar de reden. En Truls had het zonder aarzelen gezegd: dat hij wilde stijgen in de voedselketen zonder zich kapot te moeten werken. Iedere hoofdcommissaris zou bij een dergelijk verzoek Truls de deur hebben gewezen, maar deze hoofdcommissaris kon dat niet. Zij tweeën wisten te veel van elkaar. Toen ze jong waren was er een soort vriendschap geweest die hen had verbonden, later was er sprake geweest van een gemeenschappelijk belang. Zoals de zuigvis en de haai. Terwijl het nu ging om hun gemeenschappelijke zonden en belofte om te zwijgen die hen onlosmakelijk aan elkaar verbonden. En daarom hoefde Truls niet eens na te denken toen hij zijn eisen kenbaar maakte.

Maar hij was gaan twijfelen aan zijn gestelde eisen. De afdeling Geweld had twee functies: rechercheur en analyticus. En toen afdelingsleider Gunnar Hagen had gezegd dat Truls zelf kon kiezen wat hij wil-